

Udenfor Dagsordenen har Minister Stauning Ordet for at fremsætte de nys anmeldte Lovforslag.

Minister Stauning: Jeg skal tillade mig at fremsætte for det høje Ting *Forslag til midlertidig Lov om Tidspunktet for Lukning om Aftenen af Butikker og Lagre m. m.*, idet jeg gør opmærksom paa, at den nuværende midlertidige Lov af 1918 udløber med Udgangen af Marts Maaned, og at det derfor vil være ønskeligt, at en ny Lov fæstner, hvorledes Forholdet skal være. Det var Ministeriets Hensigt at tilvejebringe et Forslag til Revision af hele Butikslukningslovgivningen, idet der ganske utvivlsomt nu efter disse Aar, hvori en særlig Lovgivning har bestaaet, er et Ønske om at komme bort fra de oprindelige Bestemmelser vedrørende Butikslukning. Arbejdet med den egentlige Revision har ikke kunnet tilendebringes, idet det jo var naturligt at indhente Oplysninger fra de interesserede gennem deres Organisationer. Saadanne Oplysninger er indhentede ved Henvendelse til forskellige faglige Organisationer af erhvervsdrivende. Man kan derfor nu ikke regne med at kunne naa til at kunne udarbejde et egentligt Revisionsforslag og til Vedtagelse af et saadant inden 1. April. Men da de overordentlige Forhold, som nødvendiggjorde den midlertidige Lovgivning og visse Forordninger om tidlig Lukning af Hensyn til Belysningsvanskeligheder, fremdeles bestaar, vil det være rimeligt at vedtage en midlertidig Lov, som fæstner den Ordning, der i Øjeblikket bestaar, og som i Korthed gaar ud paa, at paa Ugens fire Dage foregaar Lukning Kl. 7, Fredag Kl. 8 og Lørdag Kl. 9, dog bortset fra Barber- og Frisørvirksomhed, som har Adgang til at holde aabent til Kl. 10. Jeg tillader mig at anbefale dette Lovforslag til Tingets Vevillie.

Det næste Lovforslag, jeg skal have den Ære at fremsætte, er *Forslag til Lov om Forandring i Lov Nr. 144 af 10. Maj 1915 om anerkendte Sygekasser*. Ved denne Lov sættes Tilskuddet til de anerkendte Sygekasser i Forhold til Sygekassernes Udgift til Pengehjælp, Lægehjælp, Sygehusbehandling og Barselhjælp. Men samtidig med, at man gav denne Adgang til Tilskud i Forhold til de nævnte Udgifter, fastsattes der en Grænse. Paa et sent Stadium af Lovforslagets Behandling indsattes der nemlig her i Rigsdagen den Grænse for Tilskuddet, at det trods dets Karakter i øvrigt ikke maatte overskride for København 4 Kr. 65 Øre, for Købstæderne 4 Kr. 15 Øre og for

Landdistrikterne 3 Kr. 65 Øre for hvert ubemidlet nydende Medlem. Denne Grænse kunde ikke holdes. Det viste sig meget hurtigt, at et ganske betydeligt Antal Sygekasser kom til at lide stærkt under Begrænsningen, ikke mindst da Udgifterne til Lægehjælp for Kasserne voksede meget stærkt som Følge af de tidligere Lægekontrakters Bortfald og Etablering af nye Kontrakter, hvorved Lægernes Honorarer forhøjedes betydeligt. Man blev derfor klar over, at denne Grænsebestemmelse maatte ophæves, og i 1918 vedtog den høje Rigsdag at ophæve Grænsen. Man gjorde Loven herom midlertidig, saaledes at den kom til at gælde for Statstilskuddet for Aarene 1917 og 1918. Da den saaledes foretagne Afvigelse fra den i 1915 vedtagne Lov altsaa nu er bortfaldet, og Sygekasserne derfor ikke i dette Øjeblik ved, om de for indøværende Aar vil faa Statstilskud udbetalt uden Hensyn til den paa gældende Maksimumsgrænse, har man anset det for ønskeligt at fremsætte Lovforslag paa ny om Ophævelse af Grænsen. Jeg har forhandlet Sagen med det i Sygekasselovens § 6 omhandlede Udvalg vedrørende forskellige Forhold i Sygekasserne, et Udvalg, der er nedsat af Rigsdagen, og dette Udvalg tiltræder Princippet om, at Grænsen ophæves, medens der maaske kan siges at være delte Meninger om, hvorvidt det bør være en blivende Ophævelse eller en midlertidig Ophævelse. Ministeriet har imidlertid, at denne Maksimumsgrænses i og for sig ikke staar i noget som helst Forhold til de overordentlige Forhold, og naar man erkender, at Grænsen dog ikke vil kunne holde for Sygekasserne, maa jeg tillade mig at anbefale, at denne Begrænsning af Statstilskuddet pure ophæves, saaledes som det Lovforslag, jeg herved har den Ære at fremsætte, vil gøre det. Ogsaa dette Lovforslag skal jeg tillade mig at anbefale til Tingets Velvillie.

Jeg har dernæst et lille Lovforslag vedrørende *Loven om Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde*. I den gældende Lov af 1916 er det fastsat, at de tilskadekomne, naar den i Loven fastsatte Tid er forløbet, skal have udbetalt Dagpenge, for hvilke der som Maksimum er fastsat 3 Kr., og som i øvrigt skal udgøre $\frac{2}{3}$ af den tilskadekomnes Dagsløn. Man vil forstaa, at dette Maksimum aldeles ikke staar i rimeligt Forhold til det nuværende Prisniveau hverken med Hensyn til Livsfornødenheder eller med Hensyn til de Lønninger, som nu er blevet gældende for Arbejderklassen. Arbejderforsikrings-Raadet har da haft sin Opmærksomhed henvendt paa dette Spørgs-